

1

สู่ความว้าวุ่นของการกะล่อน

"ทำไมฉันต้องมาเป็นเพื่อนเธอด้วยเนี่ย (= _ **)"

เสียงอันเศร้าสลดทำให้ฉันเหยียบเท้าของนายไก่อวงทันทน์ที่พร้อมกับ
สกายคิกหมอนนั้นออกไปนอกลูกโลก -- ฮีๆ

แต่อันที่จริงฉันก็ไม่อยากจะทำรูณอะไรหมอนี่นักหรอกนะ เพราะ
ไหนๆ ฉันก็เป็นเพื่อนกับเขามาตั้งแต่เด็ก และที่สำคัญ...เขามีปมด้อยที่
ว่าหน้าเหมือนหงอนโลมา (?) แถมยังมีชื่อว่า 'ไก่อวง' อีกต่างหาก

เฮ้อ...เรื่องมันเศร้าจริงๆ นะ TAT

"เจียบเหอะน่า ให้เดินไปเป็นเพื่อนแค่นี้เอง ทำไม...ได้ออกกำลังกาย
ตอนบ่ายมันไม่ดีตรงไหน! -- _ **"

"ปละ...ปละ...เปล้าาา~"

"แล้วทำไมฉันต้องเดินไปหาพ่อที่คฤหาสน์นั้นตามคำสั่งของแม่
ด้วยนะ อ้ากกก!!!"

"ใจเย็นครับพี่น้อง ใจเย็นๆ TOT!"

"คิดดูสิวะไก่อวง! ทำไมแม่ฉันต้องกลัวว่าพ่อกจะมีเมียน้อยด้วย!"

"เรียกฉันว่าไอ้ไก่ดีกว่านะ TAT"

"ซิคะ! พ่อฉันจะมีเมียน้อยได้ยังไงกัน! ยัยป่าข้างบ้านส่งข่าวมั่วแน่ๆ"

"เอาน่า...ผู้หญิงก็ชอบหึงหวงเป็นเรื่องธรรมดา"

"แต่อาชีพอย่างพ่อฉันเนี่ยนะจะมีเมียน้อย!"

"โอกาสมันย่อมมีเสมอแหละน่า..."

"อืากกก เจียบไปเลยนะไอ้จวง! พ่อฉันเป็นพ่อครัวนะเว้ย พ่อครัวนะได้ยินมั้ยยย! จะให้เป็นชู้กับถึงแก๊สหรือใจ หahaha!!!"

"ไก่โวย! ฉันชื่อไก่! TAT"

ฮึ่! อารมณ์เสียจริงๆ เลย ถ้าไม่ใช่เพราะแม่ออกปากใช้ฉันล่ะก็ ฉันไม่มีทางเดินห้ากิโลเมตรเพื่อไปหาพ่อที่คฤหาสน์นั่นแน่ๆ TAT

พ่อฉันทำงานเป็นพ่อครัวในคฤหาสน์หลังใหญ่ นานๆ ที่ฉันกับแม่ถึงจะได้เจอพ่อสักครั้ง ส่วนแม่ฉันนะอยู่บ้านเฉยๆ ก็แข็งได้ตั้งจึงเปิดมินิมาร์ทเล็กๆ คนในหมู่บ้านนี้จนถึงหมู่บ้านถัดไปก็มักจะมาซื้อของที่มินิมาร์ทของแม่ฉันเสมอ

อะไรนะ...ฉันนะเหรอ ฉันชื่อ 'ตัวยุ่ง' ช่างเป็นชื่อที่น่าไว้อาลัยไม่แพ้กับ 'ไก่จวง' เลยใช่ไหมละ =_=^ สำหรับฉันแล้ว ชื่อตัวยุ่งดูเหมือนจะโกหกไปหน่อย เพราะนอกจากฉันจะหน้าตาดีแล้ว นิสัยยังน่ารักอีกต่างหาก -..- ฮึ่ๆ

"เฮ้ ไอ้ตัวยุ่ง ฉันว่าฉันเริ่มเห็นยอดคฤหาสน์แล้ววะ TOT"

"อารมณ์เสียที่สุดเวลาที่ต้องแอบเข้าทางประตูหลัง ถึงฉันจะเป็นแค่ลูกพ่อครัวก็เถอะ =_=^"

"นั่นฉันรออยู่ที่ประตูหน้านะ ไม่นิยมประตูหลังวะ >O<"

ไอ้ที่มีนwonจริงๆ - - *

เอาเถอะ แค่เห็นหน้าหมอนี่ฉันก็ไม่อยากจะทำร้ายให้หน้ามันดูรุนแรงไปมากกว่านี้อีกแล้ว =_=!

ฉันเห็นเธอมองคฤหาสน์ที่อยู่ตรงหน้าพลางบ่ปากไปมา ช่างน่าหมั่นไส้อะไรเช่นนี้ รวยนักนี่...มีเงินนี่...ดูดีนี่...ซิคะ -..- * ฉันยังยืนต๊ะตา

ได้ไม่เท่าไรก็มีเสียงเรียกเบาๆ กิ่งตะโกนดังมาจากภายในรั้วคฤหาสน์
หลังนั้น และนั่นทำให้ฉันรีบเขย่งมองที่รั้วทันที

"ตัวยุ่ง!"

"พ่อ! พ่อไข่ม้อยเนี่ย >O<!"

"เออสิ เห็นพ่อเป็นงูเห่าหรือไง"

"พ่อ หนูมีคำถามมาถามพ่อสองข้อ --_*"

"โอเคีย กับอ้อแค่ถาม ไทรมากี่ได้นี้ ทำไมต้องถ่อเดินมาตั้งไกล"

"เอาเถอะน่า คำถามแรกนะ...พ่อทำงานหนักจนแทบไม่มีเวลา
ปัสสาวะหรืออุจจาระเลยใช่ปะ"

"ถูก --_^"

"คำถามสุดท้าย...ทีนี้มีแต่ผู้หญิงเหียวๆ ไม่น่าสนใจ แม่ยังสวยกว่า
ป้าๆ พวกนี้อีกใช่ปะ"

"ถูกอีก --_^"

"ฮ่า~ กะแล้วเหียว แม่หนูชนะเลิศ (>O<)v"

"แล้วนี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย"

"พ่อ! คำถามสุดท้ายจริงๆ แล้ว ถึงยังไงพ่อก็จะยอมเป็นชู้กับ
ถึงแก๊สดีที่ว่ามาเอาป้าๆ ในบ้านนี้ใช่มะ!"

"เออ ถูก! เอ๊ะ แกถามไปเพื่ออะไรเนี่ย"

"เปลี๊ว หนูมาเยี่ยมพ่อนะ ^O^ ลัลล้า~ หนูต้องกลับบ้านก่อนแล้ว
พ่อย่าลืมห้างพังก่อนนอนน้า~"

"เฮ้! เดียว! ใ้อัตัวยุ่ง! เฮ้!"

ว่าแล้วฉันก็ลัลล้าเดินสยายผมกลับไปทีหน้าประตูก่อนจะแหงนหน้า
ขึ้นมองคฤหาสน์อันอลังการ เพราะหลังคาสีทองของคฤหาสน์นี้แหละที่
ทำให้ฉันหมั่นได้

เซอะ...ฉันชอบสีทองนะ --_-

เดินสยายผมได้ไม่นานนักก็ถึงบ้าน...

ฉันรายงานทุกประโยคที่พูดกับพ่อให้แม่ฟัง ดูเหมือนว่าใบหน้าของ

แม่จะมีรอยยิ้มมากขึ้น --^ โลกนี้ช่างสดใสจริงๆ แม่กำลังนั่งจัดของที่เพิ่งสั่งเข้าร้านมาใหม่ ในขณะที่ฉันก็นั่งถอนหายใจกับการเดินทางที่ยาวนานเมื่อครู่ และแล้ว...ประโยคหนึ่งของแม่ก็ทำให้ฉันอยากจะขีดดีดีที่ใส่ปากตัวเอง TAT

"หายเหนื่อยแล้วละสิ แม่วานไปไหว้หลุมศพคุณปู่หน่อยนะ"

"หาวาาา!!!"

"ทำไมต้องทำเสียงแบบนั้นด้วยเล่า!"

"นี่หน้าหนูเหมือนคนส่งไปรษณีย์ขนาดนั้นเลยหรือแม่ TOT"

"เอ๊ะ! ลูกคนนี่!"

"แม่ไปเองสิ TOT แม่ก็ไปทุกวันอยู่แล้วนี่"

"แต่เนี่ยแม่ไม่ได้ไปหาคุณปู่เกือบอาทิตย์แล้วนะ แกก็ดูสิ แม่มีเวลาหรือ ต้องทำงานงกๆ อยู่เนี่ย ไปให้แม่หน่อยน่า"

"เดี๋ยวพรุ่งนี้แม่ก็ว่างแล้ว แม่ไปเองพรุ่งนี้สิ"

"ยัยลูกคนนี่!"

ว่าแล้วแม่ก็ยกที่ซื้อตุงขึ้นเหนือศีรษะ เสียงดังเปรี้ยะๆ ทำเอาฉันแทบขาดใจ TOT!

"อืากกก! ก็ได้! ก็ได้! หนูไปให้ก็ได้ พอใจหรือยังเล่า TOT!"

"แกนี่ต้องให้ใช้กำลังทุกทีสิน่า แม่เตรียมของไว้ให้แล้วบนโต๊ะ อยาลืมชะละ"

"เดี๋ยวสิแม่! หนูไม่ได้ไปสุสานเกือบสองปีแล้วนะ แม่จะไม่ใจร้ายไปหน่อยหรือ ไปกับหนูเถอะนา TOT"

"นี่แกกลัวอะไรของแกนะยัยยุง"

"หนูเปล่ากลัวเรื่องแบบนั้นนะ! นี่ก็กลางวันแสกๆ แต่หนูกลัวว่าจะลืมไปแล้วว่าหลุมศพคุณปู่อยู่ตรงไหน T-T"

"คุณปู่ต้องเล่นงานแกแน่ๆ นี่แกเป็นหลานของท่านจริงๆ หรือเปล่านะ ฮาวา!!! แค่นี้ก็จำไม่ได้หรือไง!!!"

"มะ...แม่~! อยาาา!!! TOT"

แม่ทำท่าเงื่อที่ซื้อตุงขึ้นอีก ฮู้ว...หัวใจของช้านอยู่ไหน~ TOT

"หลุมศพคุณปู่ก็อยู่ที่เดิมนั่นแหละ! อย่าไปเดินหาในอุทยาน
แห่งชาติห้วยขาแข้งซะละ!"

"โธ่ แม่! แม่!! แม่!!!"

ฉันจะตะโกนมากกว่านี้สักสองบรรทัดก็ได้ T.T ถ้าไม่ติดว่าเสียง
ของฉันไม่สามารถอุดรู้งแม่ที่เดินหนีไปทำงานโน่นแล้ว T_T~

สุสาน

ทันทีที่ก้าวมาถึงสุสาน ฉันก็ทำท่าจะเดินกลับในทันใด T.T เปล่า
กลัวปีโป้นะ (ปีโป้ = ละไว้ในฐานที่เข้าใจ) แต่ว่ามันไม่คุ้มตาเอาซะเลย
อะ!

สองปีก่อนมันมีสวนดอกไม้อยู่ข้างหน้านั้นนี่ แล้วก็มีเฮอริเคนกับ
ไวคิงอยู่ตรงนั้น แล้วคุณหมึกกับคุณกระต่ายหายไปไหนอ่า! อ้อ ฉันพอ
จะนึกออกแล้ว ฉันจำสลักับบดริมเวิลด์ YOY ฮือออ...แต่ว่าเมื่อก่อน
หลุมศพไม่ถึงห้าสิบหลุมจริงๆ นะ! แต่ทำไมตอนนี้มีห้าล้าน...ล้าน...ล้าน
หลุมแบบนี้ละ T(T อ้ากกก! หลุมไหนคุณปู่ฉัน! หลุมไหนคุณปู่ช้านน~

ฉันเดินวนไปวนมาจนเริ่มรู้สึกว่่าที่นี่จะเป็นเขาวงกตไปแล้ว T_T
เดี๋ยวลี เมื่อสองปีก่อนมันน่าจะอยู่แถวไหนน้า...แถวไหนน้า...

"เท่าที่จำได้น่าจะอยู่แถวนี้ละ --? มันใจหนอย่นายัยยุ่ง...ว้าว~!!

O หลุมศพนั้นยิ่งใหญ่จริงๆ"

มันเด่นมาแต่ไกล ทำให้ฉันวิ่งลี้วไปที่หลุมศพนั้นอย่างไม่รีรอ

ฉันว่าฉันค้นตามันขึ้นมาทันทีเลยละ ^O^/ นี่ต้องเป็นหลุมศพของ
คุณปู่แน่ๆ ฉันมั่นใจ! แม่มาที่นี้เกือบทุกวัน สงสัยจะมาบำรุงหลุมศพ
ของคุณปู่ให้ยิ่งใหญ่แบบนี้แน่ๆ >_<~ คุณปู่นี้โชคดีจริงๆ เลยนะกะ มี
บ้านสวยกว่าคนอื่น ทั้งสวย ทั้งอลังการ ทั้งงดงาม และคึกขุจริงๆ >O<

"คุณปู่คะ~ ตัวยุ่งมาเยี่ยมน้า~ =O="

ว่าแล้วฉันก็ทรุดตัวลงนั่งตรงหน้าหลุมศพพลาจางวางของที่แม่เตรียม
ให้อย่างสวยงามที่สุด -.-

"ไม่ได้มาหาคุณปู่ตั้งนาน ไม่ใช่ว่าหนูไม่คิดถึงคุณปู่นะคะ แต่ว่า

แม่แย่งมาตลอดเลยนะสิ >.< (โกหกหน้าตาเฉย) คุณปู่คงไม่โกรธ
ไช้มียะคะ ตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อนหนูก็ไม่ได้มาหาคุณปู่เลย บ้านคุณปู่สวย
จังเลยนะคะ ต้องเป็นเพราะคำอธิษฐานของหนูที่ขอให้คุณปู่มีความสุข
ทุกคืนแน่ๆ >.< (ยังเนียนได้อยู่) ส่วนนี้เป็นของฝากค่ะ มีทั้งของกิน
และของที่ระลึก หนูเลือกของดีๆ มาให้คุณปู่กับมือเลยนะคะ (และ
หน้าด้านจนหยดสุดท้าย --^)"

"คุณปู่! หนูมีเรื่องจะฟ้อง! แม่ล่ะคะ แม่ใช้หนูอย่างกับเป็นคนส่ง
พัสดุ TAT บางวันก็เห็นหนูเป็นคนส่งพิชชา บางทีก็เห็นหนูเป็นพนักงาน
สูบล้าง และที่ร้ายไปกว่านั้น แม่ยังเคยเห็นหนูเป็นคนต้อนรับแขกอีก
ต่างหาก TOT! ฮือออ...ฮือออ! อ่าฮือ โฮกกก ฮือออ!"

ฉันร้องไห้อย่างรุนแรงอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อนในชีวิต อย่างกับ
นักแสดงสมทบเอาโล่ยิงไถ่ยังงั้น ก้ากกๆ ร้องให้คร่ำครวญจนแทบจะขึ้น
ไปตะปบหลุมศพอยู่แล้ว อ้ากกก สวรรค์ต้องเมตตาฉันนะ >O<

"เธอเป็นญาติกับปู่ฉันหรือไง"

เสียงนั้นทำให้ฉันชะงักและหันไปมองทางต้นเสียงทันที...

O_O!!!

ฉันเห็นรองเท้าสีดำเงาวับที่พื้นก่อนจะค่อยๆ แหงนหน้าขึ้นไปใน
จังหวะสโลว์

ชายร่างสูงในเสื้อเชิ้ตสีดำพร้อมแว่นตากันแดดสีมอคค่าชูมือทั้ง
สองข้างไว้ในกระเป๋ากางเกง ก่อนจะดึงมันออกมาออกดอกตัวเอง ด้านหลัง
ของเขามีผู้ชายสองสามคนยืนอยู่ และทันทีที่เขาถอดแว่นสีมอคค่านั้น
ออก มันก็ทำให้เลือดกำเดาของฉันกระชูดไปถึงพังงาได้อย่างไม่น่าเชื่อ
--..-

โธ่!!! ตอนนั้นฉันรู้เลยว่าไอ้แก่วงมันอุบาทว์แค่ไหน! ผิวเนียนอมชมพู
ของเขาทำให้หน้าฉันหดลงเหลือสองนิ้ว อีกทั้งสันจมูกสูงๆ นั่นก็ทำให้
หน้าฉันบ้านนอกไปในทันที TOT!

"วะ...ว่าอะไรนะ"

"ฉันถามว่าเธอเป็นญาติกับปู่ฉันหรือ"

"กะ...ก็ใช่ละสิ! พูด้งได้ไงเนี่ย! คิดว่าฉันเลือกหลุมศพสุ่มสี่สุ่มห้า หรือไงย้าา!!!"

ยอม่มีได้! TΛTo

"แล้วฉันทำอะไรเธอหรือยัง"

น้ำเสียงอันเย็นชาผสมกวนประสาทของหมอทำให้ความหล่อหายไปไหนพริบตา! อ้ากกก! ดูเขาทำเสียงกวนประสาทนั่นสิ!

"..."

ฉันหายใจเข้าหายใจออกก่อนที่จะถล่มนิวกะล่อนใส่อีตาบ้านี้ และในขณะที่นั้นเอง สายตาของฉันก็ปรายไปอ่านชื่อบนหลุมศพนั้นได้อย่างพอดีพอดี!

'นายประวิษณุ วิเศษเลิศเลอไอ้โหดล้างการเมืองวิมานถึงสถิต ตะริดตี๊ด'

TOT!!! นะ...นามสกุล...

นาม...ซา...กุลลล!!! อ้ากกกกกก!!!

ตั้งวิญญาณกลับมา =_="

หลุมศพนี้ นามสกุลยาวไปถึงมองโกเลีย แต่คุณปู่ฉันนามสกุลแค่สองพยางค์เองนะ T_T อ่อย่าบอกนะว่า...ฉันหน้าแดงนี้แหละ ไม่จริงง! ต้องไม่มีวันเป็นแบบนี้เด็ดขาด TAT ตัวยุ่งม่งสตรีเบอร์! จะต้องงัดวิชาแต่หลอออกมาใช้ซะแล้ว TOT

"นะ...นี่นาย! นี่นายเป็นอะไรกับคุณปู่ของฉันอะ!"

"ฉันเป็นหลานของท่าน เกี่ยวกับเธอด้วยแหละ"

กรี๊ดค่ากรี๊ด หนูจะบีบคอมันแล้วนะ TAT!

"กะ...เกี่ยวแน่นอน! เพราะฉันเป็นหลานสะใภ้สุดท้ายที่รักของคุณปู่!"

"หมายความว่าเธอเป็นภรรยาของหลานชายคุณปู่อย่างนั้นแหละ"

"แค่นั้นไม่พอนะ! ฉันเป็นถึงหลานสะใภ้คนโตสุดท้ายที่รักของคุณปู่เลยด้วย!"

"แต่เท่าที่รู้ หลุมศพนี้ คุณปู่มีหลานชายอยู่คนเดียวนะ"

อ้าว...เวรกรรม! มั่ว...หนูแต่หลอมั่วแล้วค่า TOT

หัวสมองตีบตัน

"กะ...ก็นั่นแหละ! ถึงยังไงฉันก็เป็นหลานสะใภ้สุดที่รักเพียงคนเดียวของคุณปู่อยู่ดี!"

ฉันลั่นเป็นประกาศิต วะสะฮา!

"..."

หมอนั้นมองหน้าฉันซ้ำที่ขวาที่ ฉันจึงขยับออกห่างจากหน้าเขาที่ยื่นเข้ามาใกล้

"..."

เขายืนกอดอกและยกไหล่หนึ่งทีก่อนจะพูดประโยคที่ทำให้ฉันอกแตกตาย...

"เธอเป็นภรรยาฉันแหละ"

อ๊ากกกกกกกกก!!!

2

เขาเป็นเจ้าของฟาร์มสุนัข (แน่ๆ เลย)

"ปะ...เป็นภรรยานายงั้นหรือ! TOT"

ฉันถอยหลังพรี๊ด เริ่มเห็นข้อเสียของความมั่วเข้าอย่างเต็มเปา T.T
หมอนั้นยักคิ้วข้างซ้ายก่อนจะก้าวเท้าเข้ามาใกล้ฉัน

"แต่ไม่ยักคิ้วว่าเธอเคยนอนบนเตียงเดียวกับฉัน"

"จะ...จะไปคิ้วได้ไงเล่า ใครเขาจะไปนอนเตียงเดียวกับนายกัน!"

"อ้าว ก็สามีภรรยาก็ต้องนอนเตียงเดียวกันไม่ใช่หรือ"

"แต่ฉันไม่ใช่ภรรยานายยย!!! TOT"

"เจ้าของหลุมศพนี่เนีย ท่านมีหลานชายเพียงคนเดียว...นั่นก็คือ..."

"..."

"ฉัน"

เขาว่าเสียงเยือกเย็นและยื่นมองฉันที่หน้าแตกแทบจะเป็นผุยผง

TAT

"มะ...ไม่น่าาาาา~"

ฉันจะหน้าแตกต่อหน้าผู้ชายที่เย่อหยิ่งแบบนี้ได้ยังไงกัน TOT
"เงินตกลงเธอเป็นอะไรกับคุณปู่กันแน่"
"ฉันไม่สามารถบอกนายได้ ขอตัวก่อนละ ฉันแค่มาเยี่ยมคุณปู่"
ฉันว่าพาลงหลบหมายจะฝ่าเข้าป่าดงดิบอย่างไรหรือ รีบหันหัวหนี
ไปน่าจะเป็นทางออกที่เพอร์เฟกต์ที่สุดในตอนนี้ T__T~
"เดี๋ยว"
เสียงนั้นทำให้ฉันชะงักในทันที ทั้งๆ ที่ฉันพยายามอย่างมากที่
จะลากขาตัวเองออกไปจากที่นี่ TOT!
"นะ...นายอย่าก้าวเข้ามานะ ฉันก็สู้คนนะ ฉันก็สู้คน ฉันก็สู้คน
นะค้ำา~"
กรุณาอ่านให้เป็นการองเพลงดั่งสมัยคุณแม่ยังสาว --
"เธอยังยืนยันว่าตัวเองเป็นญาติกับคุณปู่ฉันอย่างนั้นใช่ไหม"
"กะ...ก็ใช่ล่ะสิ! ทำไมนายต้องสงสัยไว้มารยาทแบบนั้นกับฉันด้วย
TOT!"
"ก็หน้าตาเธอออกจะบ้านนอก"
"กรี๊ดดด!!! หยาบคายที่สุดในดาวพฤษบดีเลยนะ TOT"
"แล้วฉันจะเชื่อเธอได้อย่างไร"
"โทรศัพท์ไปถามกรมประมงสิ --"
"เธอมีบ้านมั๊ย"
"เอ๊ะ! นายนี้! หน้าฉันไม่ได้เหมือนปลวกนะถึงจะได้อาศัยเกาะเสา
บ้านคนอื่นนะ"
"งั้นเราจะไปบ้านเธอกัน"
"วะ...ว่ายังไงน้ำา 〇.〇~!"
"ฉันเป็นส่วนหนึ่งของตระกูล ควรรับรู้ความเป็นอยู่ของทุกคนใน
ตระกูลด้วย"
"แต่นายไม่ต้องมารับรู้ชีวิตฉันนนะ~!"
"ไปกันเถอะภรรยา...ฉันอยากรู้จักเธอเต็มแก่แล้ว"
เจ้าของเสียงเย็นขานันเดินนำหน้าลิว ลูกน้องสองคนของเขาหัวตัว

ฉันลอยขึ้นฟ้าเดินตามไปติดๆ!!!

อึกกก!!! จะพาฉันไปไหนยย~! แล้วกล้าดียังไงมาเรียกฉันว่า
ภรรยาพะ ก้าชชช TOT

"เอาละ บอกทางไปบ้านของเธอด้วย"

เสียงของเขาทำให้รู้สึกเหมือนกำลังถูกเอาปืนจี้คอ TAT

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย ปากฉันทำให้ตกเป็นภรรยาของหมอนี้
ยังไม่พอ เพราะมันยังทำให้ฉันถูกลักพาตัวด้วย แถมยังมีบางคนมาหา
ว่าฉันหน้าตาบ้านนอกอีก และนั่นก็ทำให้ฉันรับไม่ได้ชั่วชีวิต TAT
ในที่สุดฉันก็จำเป็นต้องไปถึงพ่อแก้วแม่แก้ว เฮลล์มีเคเฮลล์มี T.T~

อ๊ะ! จริงสิ! O_O! พ่อไง! พ่อฉันไง >O<

"นั่นไง เธอไม่มีบ้านอยู่จริงๆ ละสิ"

เสียงเขานี้ช่างดูถูกได้อย่างจับใจเสียจริงๆ นะ - -*

"ตรงไป"

ฉันตอบเพียงสั้นๆ

"แล้วไงอีก"

หมอนี้มีปากเป็นตุ๊กกีฬาร่มสุนัขหรือไงพะ -_-*

"ตรงไป เลี้ยวซ้าย เลี้ยวซ้าย เลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา เลี้ยวขวา ชิกแซ็ก
คลื่น ชิกแซ็ก ถอยหลัง ขึ้นหน้า ถอยหลัง แล้วก็หมุนๆ"

"= _____ ="

"v(∧O∧)v"

"มีหมูนด้วย?"

"อ๊ะแน่นอนน >_<"

"เธอจะเอาyingกับฉันเนี่ย -_-+"

"เอาละ ฉันจะบอกให้ระบุว่าบ้านฉันรวยมาก มันเป็นคฤหาสน์ที่
สวยสดงดงามเขียวละ หลังคาเป็นสีทองอร่ามตา อย่างนายนะไม่มีสิทธิ์
เข้าบ้านฉันหรอกนะ เซอะ -_-"

"หลังคาสีทองงั้นหรอะ"

